

преденъ и затова се образува права, като по линия следа.

Гледашъ такава следа и казвашъ: „Тукъ е миналъ вълкъ здравенякъ“.

И ще се излъжешъ. Върното е: „Тукъ сж минали петъ вълка“. Напредъ е вървѣла умната майка вълчица, следъ нея стария вълкъ, а задъ тѣхъ младитѣ вълчета.

Стъпвали сж кракъ въ кракъ и то така внимателно, че и презъ умъ не ти минава, че това сж следи отъ петъ звѣра.

Трѣбва много да се упражняватъ очитѣ, за да станешъ добъръ четецъ на следитѣ по бѣлата зимна книга.

Ято птици подъ снѣга

Скачалъ заякъ по блатото. Отъ купчина на купчина и — бух! — потъналь въ снѣга почти цѣль.

И усѣща той: нѣщо живо мърда подъ краката му. Въ сжщия мигъ, изъ подъ снѣга около него, съ силно пляскане на крилата, започнали да се отриватъ бѣли яребици.

Примръль заякътъ отъ страхъ и хукналь назадь къмъ гората.

Това били цѣло ято бѣли яребици, които живѣли въ снѣга. Денемъ тѣ излизатъ, ходятъ по блатото. Зрънчя ровятъ. Покълватъ — и пакъ подъ снѣга. Тамъ имъ е топло и безопасно. Кой ще ги забележи подъ снѣга?

Спасена сърна

Дълго не могли да разбератъ нашитѣ дописници една загадъчна история записана съ следи по снѣга.

Отначало се виждали спокойни следи отъ малки тѣсни копита. Не е мжно да се прочетатъ: вървѣла е презъ гората сърна, безъ да очаква беда.

Изведнажъ, отстрани — голѣми ноктести следи, а следитѣ на сърната започватъ на скокове.

И това е ясно: сърната е била забелязана отъ вълкъ изъ храститъ и той се е спусналь да я пресрещне. Сърната е забѣгала галопъ отъ него. По-нататкъ вълчитѣ следи все повече и повече се приближаватъ до следитѣ на сърната — вълкътъ почналь да я настига.

При едно голѣмо повалено дърво дветѣ следи се сливатъ. Вижда се — едва-едва е успѣла сърната да прескочи презъ деделото стѣбло и веднага и вълкътъ се е прехвърлил следъ нея.

А отъ другата страна на дървото — дълбока яма: всичкитъ снѣгъ разровень и разхвърлянъ, като че голѣма бомба е изгърмѣла подъ снѣга.

И после, следитѣ на сърната на една страна, на вълка — на друга, а посрѣдата, неизвестно откъде дошли, се виждатъ грамадни следи, много прилични на човѣшки (когато човѣкъ е босъ), само че съ страшни криви нокти.

Каква е тая бомба въ снѣга? Чин сж тия

нови страшни следи? Защо вълкътъ е избѣгалъ на една страна, сърната на друга? Какво се е случило тукъ?

Дълго се мжчили, додето разбератъ чин сж тия грамадни ноктести следи и тогава всичко изведнажъ станало ясно.

Сърната преминала леко на своитѣ въздушни крака презъ поваленото дърво и полетѣла натакъ. А вълкътъ скочилъ следъ нея, но недоскочилъ — много е тежкъ и отъ стѣблото — бух! въ снѣга. Потъналь цѣль въ меча дупка. Тя лежала тамъ подъ стѣблото, като че нарочно.

Мечката пъкъ, изплашена въ просъница, скочила — снѣгъ, ледъ, клони полетѣли наоколо като отъ бомба — и избѣгала въ гората (мислѣла, навѣрно, че сж я нападнали ловци).

Вълкътъ потъналь въ снѣга и като видѣль страшния звѣръ, забравилъ сърната и побѣгналь самъ да се спасява.

Така сърната се спасила.

Вълци

Презъ лѣтото около село се появила много вълци. Тѣ унищожавали всичко, каквото имъ падне. Голѣми вреди причиниха на селянитѣ. Ту разкъсатъ нѣкое жребче, ту отвлечатъ отъ стадо овци или агнета, а веднажъ на единъ конь изподраха гърдитѣ.

Разсърдиха се селянитѣ. Въоръжиха се кой както може и тръгнаха. На половинъ километъръ по стрѣмнитѣ брѣгове на дола имаше пещери. Тамъ именно се въдѣха вълцитѣ.

До обѣдъ търсиха и най-последо намѣриха. Голѣми вълци нѣмаше. Извадиха шесть вълчета. Донесоха ги въ село. Кой взе две вълчета, кой едно. Единъ селянинъ пусналь своето вълче въ зимника и не го завързаль.

Презъ ноцта завързали стѣкла: дошла вълчидата. По мириса намѣрила вълчето си и го измъкнала презъ прозореца.

А у единъ момъкъ две вълчета привикнаха и не бѣгаха отъ дома му. Но пакостѣха здраво: колко кокошки и пилета изядоха! Кокошкитѣ ходятъ по двора, а вълчетата ги ловятъ и ядатъ. Най-последо ги убиха.

Следъ това, вълци скитаха още дълго време. Екъ, колко се бояха тогава отъ тѣхъ! Не смѣха да заръмкнатъ въ гората. Но, като наближи зимата, изведнажъ, вълцитѣ сами се изгубиха отъ нашитѣ мѣста.

ВЕСТИ ОТЪ ЮГЪ

Нашитъ знаменитѣ пѣвецъ — славеятъ зимува въ Сръдна Африка, чучулигата живѣе въ Египетъ, а скорцитѣ пжтешествуватъ по Южна Франция и Италия.

Тамъ тѣ не пѣятъ пѣсни, не свиватъ гнѣзда и не отглеждатъ малки, а се грижатъ само за прехраната си. Тѣ очакватъ пролѣтъа, когато ще настъпни време да се върнатъ въ родината, защото „на гости е добре, но у дома по-добре“.